

Mikä merkitys yhteisöllisyydellä on oppilaitoksessa?

Salla:

Yhteisöllisyys oppilaitoksissa parantaa tutkimusten perusteella opiskelijoiden hyvinvointia ja yhteisöllisyydellä katsotaan myös olevan positiivista vaikutusta oppimiseen. Mitä on yhteisöllisyys? Mitä se kaikkea pitääkään sisällään ja miten sitä voitaisiin vielä entisestään parantaa? Entä mitä on ne kuuluisat pienet teot, joilla me kaikki voidaan edistää oman yhteisömme hyvinvointia?

Tässä jaksossa keskustellaan yhteisöllisyydestä ja osallisuudesta. Yhdessä opiskelijatoiminnanohjaajan Sanna Airaksen sekä opiskelija Aada Salmisen kanssa. Keskustelun lomassa päädytään myös julistamaan puolivahingossa yksi toiminnallinen kampanja, joka on ehdottomasti osallistumisen arvoinen jokaiselle. Mä olen Esedun markkinointikoordinaattori Salla Avelin ja toimin tämänkin EseduCastin jakson juontajana ja nyt pidemmittä puheitta mennään tämän päivän jakson pariin.

(Musiikki)

Salla:

Tänään minulla istuu peräti kaksi vierasta ja Aada salminen on heistä toinen, moi Aada!

Aada:

Moikka!

Salla:

Esedun opiskelija hän ja sitten on opiskelijatoiminnanohjaaja Sanna Airas.

Sanna:

Oikein, oikein hyvää päivää.

Salla:

Kysynpä nyt ihan heti tässä kättelyssä niin Aada mitä sä opiskelet ja monenko vuoden opiskelija siä opiskelet Esedulla?

Aada:

Eli mä opiskelen matkailualaa ja nyt tällä hetkellä toista vuotta opiskelen ja kolmatta vuotta aloitan kyllä kesän jälkeen, että monet mun luokkalaiset valmistuu pikkuhiljaa, mutta mä vähän venytän vielä opintoja, mutta toista vuotta.

Salla:

Sanna niin kerrotko vähän mikä on opiskelija toiminnanohjaaja?

Sanna:

No niin paljon sulla oli tässä tätä aikaa eli.

Salla:

Tiivistä.. Silleen pari lausetta.

Sanna:

Eli opiskelijatoiminnanohjaajan niinku pääsääntöinen tehtävä on lisätä sitä opiskelijoiden viihtyvyyttä, yhteisöllisyyden tunnetta, osallisuutta niin, että täältä lähtee tonne työelämään ja maailmaan niinku aktiivisia hyviä työntekijöitä, niin tässä haluan olla niinku osana täällä.

(Musiikki)

Salla:

No tossa Sanna jo hienosti vähän alustikin näillä kun kerroit tästä sun työtehtävästä, käytit sanoja yhteisöllisyys näin esimerkiksi. Miten te käsitätte sanan yhteisöllisyys ja tähän ei ole oikeaa eikä väärää vastausta ei tarvitse olla mikään oppikirjavastaus.

Sanna:

No joo nyt kysyit taas niinku tosi tärkeän kysymyksen. Tämä yhteisöllisyys tuntuu olevan semmoisessa aika kovassa nosteessa tällä hetkellä niin kuin monessa kohtaa, että on ehkä semmoinen tuntuma, että yhteisöllisyys ja yhteenkuuluvuuden tunne ei niinku viime vuosina ole ollut hirveän tärkeässä osassa eri eri oppilaitoksia tai työyhteisöjä tai tai mitä tahansa ihmiset yhä vähemmän ja vähemmän osallistuu yksi ja nyt on ehkä huomattu se, että ihmiset kaipaa sitä kuitenkin ja se on semmonen tosi merkittävä osa hyvinvoinnin lisäämiseksi se, että tuntee kuuluvansa johonkin. Nyt mä sanon tosi surullisen asian tähän. Mua koskettaa kouluterveyskyselyssä niin kuin ehkä eniten sellainen kysymys, johon vastataan, että en tunne itseäni merkitykselliseksi.

Ja siihen siihen jokin semmoinen pieni joukko vastaa, että he eivät tunne itseään omassa yhteisössään merkitykselliseksi ja tämä on sellainen, että mä toivoisin, että meillä jossain vaiheessa.. näinkin ideologisesti ehkä toivon, että kukaan ei enää vastaisi niin, vaan se se yhteisöllisyydestä syntyy merkityksellisyyden tunnetta, joka on ihmiselle ja ihmisen hyvinvoinnille niin iso asia, että nyt kun kuuntelijat mietitte tätä, niin minä luulen, että te ymmärrätte mitä mä tarkoitan.

Salla:

Toi oli muuten itseasiassa oli aika mielenkiintoinen pointti ihan pikkasen tartun siihen. Tai kun sanoit äsken, että yhteisöllisyys ei ole ollut niin iso osa aiemmin tai et se ei ollu niin mitä veikkaat. Liittykö tää korona-aika, nyt esimerkiksi tää poikkeusaika nyt jotenkin siihen, että se yhteisöllisyys tavallaan koetaankin nyt yhtäkkiä todella tärkeäksi, koska sen tavallaan mahdollisuudet olla yksi mahdollisuudet muodostaa sitä yhteisöä vietiin pois, niin sitten siitä tulikin yhtäkkiä tärkeä.

Sanna:

No ainakin se se varmasti niinku korosti sitä tai korostaa niinku edelleenkin sitä että.

On paljon keskusteluita, että yksinäisyyden tunne on niinku lisääntynyt koronan myötä ja muuta. Mutta tämä keskustelu tästä yhteisöllisyydestä ja siitä, että me ihmiset tarvitsemme toisiamme ja tarvitsemme tunnetta kuulua joukkoon, niin se alkoi jo ennen ennen koronaa, että tuota.

Kaikki ehkä historiasta tunnetaan sellaisia aikoja, että me on niinku tunnettu enemmän, niinku kansakuntana ja erilaisissa toimi.. Missä toimitaan yhdistyksissä ja muissa, että että niihin on haluttu kuulua, niin semmoinen ehkä jossain vaiheessa jäi vähän vähän semmoisen yksilöllisyyden ja individualismin jalkoihin jalkoihin ja nyt sitten huomataan taas, että hei että kyllä me kuitenkin tarvitaan täällä toisiamme.

Salla:

Mitens Aada? Miten sä ajattelet? Mitä tarkoittaa yhteisöllisyys sinulle?

Aada:

No jos niinku Sanna sanoi, niin sitä tunnetta että oikeasti on jossain mukana ja mikä tossa sillä Chilledussa on ollut ihan mahtavaa ja mä oon sit Sannalle sanonut monta kertaa on se että melkein alusta asti kun siellä on käynyt niin tulee et moi Aada, miten sulla menee? Se että että tulee se mun nimi sieltä on silleen et Sanna oikeasti niinku tunnistaa mut ihan sieltä niinku alusta asti, että nykyään se nyt on totta kai silleen me tunnetaan toisemme ja se on silleen normaalia, että puhutellaan nimellä, mutta silloin kun mä aloitin täällä opiskellut niin en mä tuntenut niinku hirveästi täällä ketään. Niinkö niin sitten kun muutaman kerran jälkeen Sanna niin muisti mun nimen niin mä oon silleen aa että mä kuulun tänne ja mä voin niinku ruveta käymään täällä, että toi on ollut ihan mahtava toi Chilledu että siellä on tullut sitten sellaista no just sitä yhteisöllisyyttä, että että jos jossain muualla tai niinku päivän mittaan ollut semmoinen olo, että no että mä vaan käyn täällä ja ei nyt ole oikein mitenkään hyvä fiilis, niin siellä tulee aina semmoinen niinku et joo et mä kuulun tänne ja just se mistä Sanna niinku puhu niistä kyselyhommista että ei tunne.. Oliko se merkitykselliseksi..? Niinku oloani, mä myönnän kyllä että että mulla on itsellenikin, tosin monesti sellaisia ajatuksia, että että näitä onko mun niinku ololla mitään merkitystä, mutta sitten kun tulee sellaisia hetkiä että hei että toi muistaa mut niinkö minuna itsenäni?

Salla:

Tosi hyvinhän siä avasit tossa, toihan on tosi tärkeä nimenomaan, että vaikka puhutaan yhteisöllisyydestä, niin just se yksilön kokemus. Tai mä tunnistan jotenkin tosi paljon.. Mun omista kouluajoista nyt on jonkun verran aikaa, mutta tuota, tunnistan jotenkin aina tosi paljon sen mitä siä puhuit, koska silloin kaikista hienoimpia hetkiä oli just silloin tuota nuorenaikin opiskelijana se, kun joku muisti niinkin pienen asian, kun sun nimen eikä ollut vaan et hei sinä tummatukkainen tyttö tuolla ja just tuli sitten sellainen olo, että että kuuluu johonkin ja sitten kun miettii että että kun meillä Esedulla opiskelee mitä, vuosittain 2000 opiskelijaa.

Sanna:

Hyvä kyllä.

Salla:

Se on ihan jäätävä määrä, niin se on valitettava tosiasia, että kyllä siellä varmasti sitten myös on joukossa niitä, jotka ei et et ne jotka ei tunne kuuluvansa siitä, että mikä sitten on tavallaan se tapa, että miten heidät saa siihen yhteisöön mukaan.

Sanna:

Niin kyllä tämän kun joku niinku keksisi että kuinka kaikki kaikki ovat mukana.

Mutta mutta jokainen opiskelija kuitenkin meitä henkilökuntaa täällä kohtaa ja se että kun me itse kaikki täällä niin. Kun uskottaisiin tähän asiaan ja sen sen tärkeyteen, niin silloin tällä asialla on mahdollisuus niinku korjaantua sellaiseksi, että kaikki voi hyvin ja tota mä tein puheista vielä vielä jotenkin korostaisin tätä.. Miten upeasti sanoitte sen, että että että nää positiiviset tunteet mitä tästä yhteenkuuluvuudesta tulee, niin ne syntyy aika pienistä.

Ne syntyy siitä tervehtimisestä. Ne syntyy hymystä. Ne syntyy kuulumiseen kysymisestä, että tuota, että vaikka paljon niinku tehdään ja järjestää, järjestetään isoa tapahtumaa ja semmoista erilaiset

pääsekään mitkä on tärkeitä nekin, mutta se perus perusta tälle luodaan semmoisella niinku ystävällisyydellä ja toisten huomioimisen.

Aada:

Kyllä meinasin just sanoa, että että se ei välttämättä edes siis ne isot tapahtumat on ihan mahtavia, mutta se ei välttämättä edes tarvita. Niitä koska tuntuu että monilla on sellainen kuva, että joo, että pitää koko aikaa olla järjestämässä jotain, että että saadaan ihmiset osallistumaan tai niinku tuntemaan itsensä sillä, että ne kuuluu sinne missä ne on, niin ei se välttämättä tarvitse sitä vaan pieniä asioita mitkä pikkuhiljaa sitten luo sellaista turvallisuuden tunnetta

Salla:

Mitä mä kuulen aina sun puheessa on se, että että vaikka olisi iso tapahtuma mihin tulisi paljon ihmisiä, niin eihän se sitä tarkoita, että siellä ollaan yhdessä vaikka siellä ollaan niinku joukolla, mutta sitten taas juurikin esimerkiksi tällainen Chilledu, niille jotka eivät tiedä mikä on Chilledu, niin kyseessä on siis tällainen opiskelijoille oleskeluun varattu tila näin niinku pähkinänkuoressa, mikä on sitten auki? Ja tuota tuota tuota, että tämmöinen esimerkiksi Chilledun tyylinen tila mihin opiskelija voi mennä ja siellä just esimerkiksi häntä kutsutaan nimeltä, niin se voi olla paljon isompi yhteisöllisyyden kokemus kun mikään yksikään tapahtuma.

Sanna:

Ja kyllähän ne spontaanit keskustelut mitä siellä niinku päivittäin syntyy niin nehän on. Nehän on tosi isoja juttuja ja ne ne on mullekin isoja juttuja mistä siellä niinku puhutaan.

Meillä on ihan ihan mielettömän niinku upeita tyyppejä täällä täällä jotka niinku on avoimia ja ja tota kertoo siitä heidän arjestaan sekä täällä koulussa että että muutenkin ja niillä on niinku tärkeitä kauaskantoisia merkityksiä näillä heidän tarinoilla. Että esimerkiksi vaikka tulevia opiskelijoita silmällä pitäen, että mitä mitä kaikkea siellä niinku kuulee.

Tässä voisi kertoa vaikka kuinka paljon kaikkea kaikkea niinku erilaisia juttuja, mutta musta on niinku ihana kuulla tätä Aadan niin kuin pohdintaa tästä, koska me ollaan hei Aada aika samoilla linjoilla tästä että mistä se mistä se ihmisen niin kuin hyvä arki itse asiassa koostuu tosiaan näistä mistä tässä on puhuttu.

Aada:

Että kun on toi yksi tila missä pystyy niinku vaan olla oma itsensä niin siinä kyllä lisääntyy semmoinen et et se ois kyllä tosi tärkeä monissa niinku oppilaitoksissa olla tuollainen.

Salla:

Tiedät sä Sanna onko miten paljon ylipäätään ympäri Suomen. Tuli jotenkin hirveän murteella "ympär Suomen"

Sanna:

Kyllä elikkä tuota tämä on onneksi sellainen kasvava ammattiala eli tähän ollaan oikeasti herätty. Kyllä kyllä Suomessa meillä on.. meillä on Mikkeliin tullut esimerkiksi tuota oppilaitos nuorisotyöntekijöitä.

Vai onko joku koulunuorisotyöntekijä-ohjaaja oikea titteli, että heidän kanssa ollaan aika tiiviisti niinku keskusteltu he on uusia työntekijöitä. Mä oon vähän vähän opastanut heitä tähän tähän

maailmaan ja he on opastaneet sitten minua minua taas tänne suuntaan ja ja me ollaan luomassa sellaista opiskelijatoiminnanohjaajien verkostoa tähän valtakuntaan. Aika monen opiskelijan toiminnan ohjaajan kanssa on jutellut jo moneen kertaan ja haetaan semmoista omaa vertaistuellista niin kuin piiriä ja huomaan koko ajan, että se porukka niinku kasvaa, erilaisilla tittleillä kylläkin, mutta mutta periaate sama, niin tää on ihan mahtava juttu.

(Musiikki)

Salla:

Itseasiassa kun tein pientä taustatutkimusta nyt tätä tätä jaksoa ajatellen, niin bongasin semmoisen tutkimuksen tai nyt on jo periaatteessa ihan maalaisjärjelläkin selitettävissä oleva asia, että hyvin tämmöinen yhteisöllinen koulu niin se mahdollistaa paremman oppimisen ja esimerkiksi ne myös parempia oppimistuloksia. Jos nyt voi sanoa näin jotenkin tosi karusti, "tulokset paranee". Niin mutta että mitä te ajattelette tästä? Pitääkö tämä paikkansa?

Aada:

Kyllä mä uskon että se. Se lisää sellaista niinku mahdollisuutta oppia asioita, kunhan vaan itse on valmis ottamaan niitä vastaan sitten. Että kyllä semmoinen niin kun hyvä ilmapiiri ja rennot tilat ylipäättään koululla. Niin kyllä se lisää sitä minkä avoimuutta mennä sinne tunnille joka lisää sitä oppimista, että kyllä jos niinku selvästi ei tykkää olla siellä missä opiskelee vaikka niin eihän siitä opi niinku yhtään mitään.

Sanna:

Niin Aada sanoo sanan hyvä ilmapiiri. Sehän on kaikki. Me tiedetään mitä se tarkoittaa ja kaikki me halutaan sellaisessa ilmapiirissä olla, että jokainen niinku työntekijä voi vaikka miettiä, että jos sinulla on vaikka sinulla ei ole vaikka taukotilaa kun sä olet töissä. Sinulla ei ole paikkaa mihin sä meet. Voi miettiä lisääkö se sun viihtyvyyttä siellä töissä tai jos sun työpaikalla ei ole ilmapiiriä tai sitten se on huono, niin niin sinua ei moikata. Kun sä tulet töihin niin jokainen ei tarvitsisi varmaan jatkaa tätä lausetta miltä se niinku tuntuisi niin että sua ei tervehditä. Että miksei meillä kaikilla, miksei myös opiskelijoilla, koululaisilla päiväkotitahansa voi olla tällainen. Että luodaan sellainen paikka missä kaikki viihtyy, niin silloin me annetaan myös itsestämme enemmän.

Salla:

Niin kuten sanottu, niin se on hyvin universaali asia koskettaa koskettaa tuota kaikkia ja myös itsesasiassa samassa tutkimuksessa. Mitä mä luin siinä oli jotenkin.. Jälleen kerran tosi maalaisjärjellä, niin kuin avattu esimerkiksi semmoista ajatusta, että kun ihmisellä on sitten taas on halu kuulua siihen yhteisöön. Ihminen on kuitenkin laumaolento niin mitä mieltä te olette siitä, että että rajaako se sitten..kenties se tarve kuulua siihen yhteisöön ja olla osa sitä yhteisöä, niin se sitten omalla tavallaan tavallaan siitä persoonasta jotain pois. Mä tarkoitan siis, että esimerkiksi jos ajatellaan vaikka tämmöistä taukojumppaa ja siellä kaikki katsoo vähän silleen, että osallistuuko kukaan muu. Ai ei no vaikka minun tekisi mieli, en osallistu minäkään, koska minä en halua asettaa itseäni semmoiseen huonoon valoon tämän yhteisön silmissä.

Hirveän vaikea selitys, mutta niinku saitteko kiinni tästä ajatuksesta.

Sanna:

Joo joo, kyllä mä pääsin ehkä vähän vähän langoille. Tuollainen taukojumppa esimerkkihän on ihan jäätävä siis se, että yleensä niinku kehon kehon liikuttaminen toisten edessä on tosi jännittävä

tilanne, että että hyvän esimerkin otit, mutta kun sitä joku sitkeästi vaan jatkaa että tulee toisenkin kerran pikkaisen heittäytyy itse ja se voi olla vaikka tällainen opiskelijatoiminnanohjaaja, joka siihen heittäytyy, vaikka vaikka se saattaa sillekin olla ehkä jäätävä tilanne, mutta sen hommiin se kuuluu niin joku kerta sitten siellä se joku lähtee siihen mukaan, että hyväksytään se, että jotkut jotkut asiat niin kun vaan prosessoituu hitaasti ja sekin kuuluu kuuluu kuvioon.

Aada:

Kyllä, että ei semmoinen. Niinkö hyvä henki tai yhteisöllisyys ja semmoinen tuu vaan sormia napsauttamalla, että siihen se vaatii. Sitä sitten käyttää mitä Sanna sanoo että on silleen, että OK kukaan muu ei tee tätä, mut mä jatkan tätä silti ja sitten loppujen lopuksi vihdoinkin joku muukin lähtee siihen matkaan joka saa jonkun toisen siihen matkaan. Se on hidas prosessi, mutta mut se on niinku. Se kannattaa koska. No kaikki haluaa mukavuutta ja se lisää sitä mukavuutta että kaikki tulee toimeen keskenään ja uskalletaan olla omia itseämme ja tehdä asioita.

(Musiikki)

Salla:

Siis semmoinen sanonta kun on, että mikään ei yhdistä ihmisiä niin kuin esimerkiksi yhteinen vihollinen ja esimerkiksi yksi ilmiö tästä väärällä tavalla yhteisöllisyyden vahvistumisesta on kiusaaminen.

Niin mitä tämä teissä herättää? Onko esimerkiksi Aada jotain näkemystä niinku opiskelijoiden maailmasta ja sanalla sitten taas niinku henkilökunnan näkökulmasta?

Sanna:

Mä voisin vaikka aloittaa eli Esedu tekee tällä hetkellä niin kuin erittäin kovasti työtä työtä tämän kiusaamisen ehkäisemiseksi ja estämiseksi ja lopettamiseksi.

Tuota tiedetään, että sitä täällä meidän oppilaitoksessa tapahtuu edelleenkin. Opiskelijat ovat siitä niin kuin minulle kertoneet ja olen parhaani mukaan tähän asiaan yrittänyt niinku puuttua ja tuota myös opetus ja kulttuuriministeriö on on tällaisia toimintaohjeita, kuinka tämä kiusaaminen eri yhteisöissä lopetetaan ja on tosi ihana lukea niitä toimenpide ehdotuksia ja toimenpideohjeita, koska siellä on ihan kokonainen slide käytetty tähän yhteisöllisyyden lisäämiseen.

Ja mä uskon niin, että et et jos me onnistutaan me kaikki yksi tää ei voi tulla niinku mistään mistään työntekijöiltä tai ulkopuolelta vaan niin että me yksi opiskelijat henkilökunta.

Me kaikki vihkiytynyt tän ja uskotaan tähän yhteisöllisyyden asiaan niin yhteisö korjaa silloin itse omat niin kuin eteen tulevat haasteensa.

Eli nyt me käytetään hirveästi aikaa ja energiaa esimerkiksi kiusaamisen ehkäisemiseen, mutta jos esimerkiksi ryhmä ryhmäytyy hyvin niin, että siellä jokainen löytää oman roolinsa ja sen osallistumisen tunteensa, niin niin se ryhmä korjaa sen. Jos se on lähtemässä se ryhmät tai joku yksilö niinku väärälle tielle.

Eikö kuulosta niinku aika aika mahtavalle ajatukselle?

Salla:

Kyllä ja jälleen tähän maalaisjärkeen, että nämä se toimii kyllä juuri näin.

Sanna:

Ja tähän kyllä kyllä, että silloin silloin ryhmä ja sen jäsenet pitää niinku toistensa puolia myös sen niinkun omien puolien pitämisen lisäksi.

Aada:

Tuntuu silleen inhottavalta sanoa, mutta ei nää ole kuin muutama vuosi meidän elämästä. Esimerkiksi ammattikoulussa oleminen täällä. Sä voit kyllä sen tämän muutaman vuoden olla niinkö ystävällinen sun ryhmälle ja kaikille ketä täällä on että mä en näe mikä hyöty siinä on, että sä vietät ne muutamat vuodet kiusaten jotain muuta. Sä haaskaat niitten elämästä sen muutaman vuoden koska sä oot ollu niille ihan hirveä.

Salla:

Ja eikä eikä aina vaikka tuota nyt puhuttiin esimerkiksi niinku nuorista, mutta ei sitä ymmärrä kaikki aikuisetkaan.

Sanna:

Ei se tää ei ole niinku pelkästään nuorten nuorten haaste. Kyllä kyllä.

Salla:

Että kyllä se on niinku ihan kaikissa maailman sfääreissä ja se siinä aina jotenkin niinku jysäyttää tajuntaan, että et et niinku et miten voi olla mahdollista että ei ei niinku mutta se on.

Se joku ratkaisee niin nobelin palkinto hänelle kyllä.

Aada:

Aina samoja juttuja sanotaan siihen, että minkä takia se niinku käyttäyty toleen ja kun ei siihen oikeastaan ole mitään syytä, se voi olla todennäköisesti se oma paha olo siellä, mutta kun siihenkin on apua, toisaalta sitten, jos sitä ei oteta tosissaan, niin se on eri asia mikä on tosi harmi ja sellaista edelleen tapahtuu, että ei oteta tosissaan sitä, että että jollakin on paha olla, mutta se että tajuaa sen, että hei että ehkä tämä ei johdukaan tuosta toisesta henkilöstä. Ehkä mulla on nyt jotenkin huono olla pitääkö mun purkaa tätä tuohon toiseen henkilöön.

Sanna:

Vitsi sä puhut aina kyllä niinku upeasti.

Salla:

Niin tässä itsekin vain istui hiljaa nyökyttelemässä joo, kyllä juuri näin. Juuri näin.

Sanna:

Juuri näin juuri. Että sitä sitä voi niinku myös niinku pohtia. Tavallaan sitä omaa olemistaan, että miksi. Miksi mulla on tarve tällä lailla niin kuin vaikka rikkoo tätä tätä ryhmähenkeä tai tai tota mä usein sanonut osa opiskelijoille, että vain itseään voi muuttaa ja vain omaa käyttäytymistä voi muuttaa, mutta tota se ei ole itseasiassa ihan täysin oikein sanottu, koska koska kyllä maailmaakin voi muuttaa ihan muuttamalla sitä omaa niinku lähipiiriä.

Toivottavasti niin kuin henkilöllä, joka kokee olonsa epämukavaksi tai sitten ääritapauksessa kiusatuksi, niin on joku jolle voisi sitten sanoa sen ääneen, että yksin yksin näitten asioitten niinku ratkominen on tosi rankkaa touhua ja jopa ymmärrettävää, että mieluummin sitten vaikenee vaikenee, mutta se ei ole oikein. Niin mä toivon että edes Esedusta voisi tulla sellainen yhteisö että.

Että tällaisia ilmapiiri mistä tossa just puhuttiin ja on on sellainen että. Öö kaikki voi olla niinku rohkeita sillä omalla tavallaan ja tuoda esille jos huomaa tai kokee tai tekee jotain mikä haittaa toisille.

Aada:

Että onhan mullakin niinku menneisyydessä tai silleen ei välttämättä olisi kaikista kerroista ihan hirveän kauaa, niin mä oon saattanut olla ilkeä jollekin tai sanoj jotenkin pahasti vaikka selän takana. Kun tajuaa silleen et hei et mä oon muuten tehnyt väärin tässä että ei mä en hyödy tästä mitään.

Niin se on mun mielestä se ensimmäinen askel siihen, että se loppuisi kokonaan, että totta kai kaikilla on niitä hetkiä niinku et et on käyttäytynyt huonosti. Ei tietenkään tarkoita sitä, että nyt kaikki pitää niinku loppua. Sä et saa ikinä.. niinku äsken kenellekään tai kaikilla on huonoja hetkiä.

Mulla on ollut huonoja hetkiä. Mä olen käyttäytynyt huonosti. Mutta niinkö se tai huomaaminen siinä että että mitä mitäs mä sain tästä? Se on niinku ehkä semmoinen ensimmäinen. Se niin monessa asiassa ensimmäinen askel on se tajuminen

Salla:

Ihanan tyhjentävästi sanottu.

Sanna:

Joo aivan upeita tekstejä tulee kyllä sieltä. Joo näin on.

Salla:

Vaan istutaan Sannan kanssa tähän silleen. Joo joo meitä fiksummat nyt puhuu tässä niin kyllä antaa palaa vaan.

Sanna:

Kyllä kyllä.

Salla:

Mut toi on niin hyvin tyhjentävästi sanottu. Eipä voi muuta kuin että erittäin hyvin puhuttu.

Aada:

Kiitos kyllä, mutta juuri siinä se, että ei tietenkään tarkoita sitä, että kaikki toimet pitäisi lopettaa. Päin vastoin niitä pitää jatkaa ja lisätä kaikkea toimia niinku kiusaamista vastaan. Mutta siinä on myös se, että pitää tajuta oma osuus siinä just näin.

Salla:

Yksi kaikkien ja kaikki yksi puolesta kyllä.

Sanna:

Juurikin näin. Kyllä sekin on edelleen hyvin sanottu.

Salla:

Kyllä kuka se nyt olikaan, alexander Dumas vai kuka on oli.

Sanna:

Kolme muskettisoturia.

Salla:

Kolme muskettisoturia. Juuri näin.

(Musiikki)

Palataan vielä ihan hetkeksi nämä loppupuolella tuohon osallisuuteen. Sitä nyt on sivuttu jo tässä ja näin niin tuota ihan semmoisen kysymyksen Aada heitän nyt sulle; haluaako nuo nykynuoret vaikuttaa? Haluatteko työ osallistua?

Aada:

Se jakautuu tosi paljon niinku kaikki muutkin asiat, että mun kaveriporukassa esimerkiksi on paljon nuoria ketkä halua vaikuttaa ja haluaa tehdä niinku asioita. Mutta sitten kun ei vielä oikein tiedä, että miten. Että some on totta kai iso asia mikä niinku auttaa siinä, mutta se on myös semmoinen mikä jakaa paljon mielipiteitä että jos sä jaat jonkun postauksen niin sitten sieltä niinku tulee joko sitä että niinku ollaan samaa mieltä tai sitten että ollaan ihan täysin eri mieltä mutta mikä on myös hyvä asia koska se tuottaa keskustelua. Some on semmoinen mikä on varmaan isoin asia missä nyt nuoret pystyy vaikuttamaan ja olen huomannut, että haluaa myös vaikuttaa, mutta sitten sen ulkopuolella musta tuntuu että se on aika iso askel sitten mennä sieltä somesta ulos ja oikeasti mennä vaikuttamaan esimerkiksi tämä Greta Thunberg joka niinku oikeasti tekee asioita matkustaa ja hän on mulle semmoinen. Niinku. Idoli tai mikä voisi sanoa.. siis katon häntä tosi paljon niinku ylöspäin ja on silleen että voisimpa mäkin, mut sit siinä on se, että miten.. miten mä uskallan miten mä pystyn minkä niin paljon siitä tulee kysymyksiä ja sitten se tulee siihen esteeksi et sit se jää sinne somen puolelle mutta kyllä mä koen että nuoret haluaa vaikuttaa koska meillä on vielä kaikki edessä tosi paljon. Kuulen kavereilta silleen just asioita että olisipa tämä eri tavalla ja että.

Että, että voisimpa tehdä tehdä tälleen ja tälleen niin vähän muuttuisi asiat, mutta sitten siinä on se kysymys, että miten että totta kai on niitä eri tapoja.

Salla:

Tartun nopeasti tuohon; mikä on, mitkä on ne tavat millä tavalla esimerkiksi niin kuin oppilaitoksen sisällä voi vaikuttaa.

Aada:

No mä mietin tätä ihan hetken.

Sanna:

Joo kyllä sitten ihan mahtavaa että Aada sanoi että se miettii tätä hetken, koska tämä on nyt hyvä kysymys.

Mä oon nyt pari vuotta ollut täällä töissä ja meillä on tämä toimiva opiskelijayhdistys ry ja siinä on niinku hallitus me on saatu se nyt niin kaavittua kasaan se hallitus niinku joka vuosi, että se täyttää sen niin kuin lain kirjaimen. Mutta tosiaan se on ollut työn alla.

Ja tuota öö musta tää niinku osoittaa ehkä sen nykyisen jonkinlaisen toiminnan heikkouden tai jopa toimimattomuuden, että Aada jäänyt miettimään tätä. Tää pitää niinku myllyttää mun mielestä tää opiskelijatoiminta ja tämä yhdistys yhdistystoiminta täällä sisällä johonkin uusiin puihin.

Ja sen tekee opiskelijat ei kukaan muu että tää on mun semmoinen missio nyt tässä.

Aada:

Joo, mulla tuli just tosta niinkö mieleen heti ku rupesit puhumaan.

Mä olin silleen että aina aina sanotaan että et mene vaikuttamaan. On sinulla monia tapoja miten sinä voit vaikuttaa, mutta nyt kun mä rupesin miettimään niin en mä oikeastaan tiedä muuta kuin sen somen niin että se vaan se vaan tuli automaattisesti sieltä just että on monia tapoja vaikuttaa, mikä ne on totta. Totta kai siis siellä on sellaisia niinku että ottaa oikeasti kantaa asioihin ja tälleen, mutta sellaisia helppoja tapoja aloittaa.

Sanna:

Sanat, yhdistys, hallitus, kokouspöytäkirja. Ne on tosi tärkeitä juttuja. Siis ei ei niinku dissata niitä, mutta ne herättää heti sellaisen mielikuvan. Että tämä on työlästä. Tämä on vaikeata

Salla:

Hirveän virallista

Sanna:

Ja tota se ei ehkä ole sellainen mikä niinku imee puoleensa kovinkaan monia joitakin kyllä en tarkoita sitä sitä, mutta tota tää on niinku semmonen mitä täytyy miettiä ja pohtia.

Aada:

Jos kaikesta saisi vaan mahdollisimman. Rentoa tai sellaista, että se ei pelottaisi niin paljon rennolla. En tarkoita kumminkaan sellaista, että siellä vaan makoillaan ja ei tehdä sitten kumminkaan mitään. Mutta siis sellainen, että.

Eihän se tällä hetkelläkään ole mitenkään kovin kauheasti työtä ja tälleen mut et vielä enemmän antaisi muille semmoisen kuvan ja näyttäisit hei et ei se ole niin pelottavaa se toiminta ja sitten enemmän enemmän ihmisiä niinku liittyi siihen kiinnostuisi siitä, milloin siitä saattaisi jopa itse niinku kasaantua sellainen joukko nuoria ketkä haluaa vaikuttaa ja ehkä se voisi oikeasti silloin toimia. Niin, mutta miten sitä sitä miettii, että miten nuoret saa sitten oikeasti kiinnostumaan siitä?

Salla:

Siinä hyvä kysymys.

Sanna:

Tätähän me mietitään porukasta mietitään.

Salla:

Ja siinä on varmasti myös avainasemassa. On myös nimenomaan juuri se yhteisö, että halutaan, että kun on yhteisö niin sen eteen halutaan myös tehdä töitä.

Aada: Eli halutaan myös vaikuttaa, että olisi kaikille niin mukava tämä ympäristö.

Et tätä haluaisi koko aika vaan niinkö parannella ja oikeasti kiinnostaisi vaikuttaa

Salla:

Kyllä eli kaiken pohja palataan jälleen tähän kaiken pohjaan se yhteisöllisyys.

Sanna:

Tähän palataan kyllä juuri näin.

(Musiikki)

Salla:

Mitkä teidän mielestä on semmoiset jutut? Juuri nämä pienet asiat, millä esimerkiksi sitä omaa koulun ympäristöä tai työympäristöä tai mitä tahansa ympäristöä, sitä omaa yhteisöä voisi parantaa.

Aada:

No, tämä vaatii aika paljon rohkeutta. Mä tiedän niinku omasta kokemuksesta myös, mutta se että. Että ihan oikeasti menee puhumaan, vaikka jos näkee että joku on vaikka vähän itseksensä. Toki voi olla että se on vaan haluaa olla itseksensä. Selailee jotain puhelinta tai tälleen, mutta jos on vaikka huomannut moneen kertaan että hei että näyttää että olen jo niinku kavereita tai että on vähän yksinäinen tai silleen niin oikeasti kerää se rohkeuden ja käy kysymässä, että hei että miten sun päivä on vaikka mennyt tai onko sinulla jo koulun loppunut ja.

Tottakai juuri että hei mikäs sun nimi on tai tälleen et sä et menetä sillä oikeastaan mitään. Ehkä sitten jos se on silleen ei sori, en mä halua jutella. Ehkä se voi olla hetken silleen että OK no ei sitte tai tälleen se voi vähän ehkä nolottaa, että no menikö nyt turhaan tälleen kyselemään, mutta eipä se tulevaisuudessa vaikuta sun elämään ollenkaan, että enemmänkin silleen että okei että mä yritin ainakin ja nyt se tietää että minua kiinnostaa ja.

Ja se taas minkä niin pieni asia, mutta siitä voi syntyä vaikka. Joku ihan mahtava kaveri suhde.

Sanna:

Tää oli ihanaa Aada kun kerroit tämän. Mähän teen näitä tällaisia käytäväkävelyjä välillä täällä ja pysähdyn niinku muutaman sanan aina vaihtamaan joukon kanssa tai tai morjestelen.

Mutta tota se että että jos nyt opiskelijoita täällä kuuntelette, niin muistakaa. Tämä on myös niinku teidän asia ja. Ja muukin henkilökunta ja ylipäätään niinku kenen tahansa ihmisen. Että että ihan kaikilla meillä on niinku rooli tämän hyvinvoinnin lisääjänä. Täällä ja ja tosiaan taas palataan näihin pieniin asioihin siihen, että moi, huomenta, terve, sataapas siellä vettä tai onpa lämmin. Säästä aina helppo aloittaa. Se on asia mistä on pitkään puhuttu.

Aada:

Ala asteesta asti mä oon kuullut sitä just että me ei niinku kannattaa mennä juttelemaan niinku yksinäisille ja tälleen mutta. Kyllä se on ihan totta, että siitä voi syntyä mitä vaan,

Salla:niin kyllähän sen huomaa niinku aikuisenakin jälleen päästään taas tähän samaan, että se on samat, et tavallaan teema toistuu iästä huolimatta, että vaikka niin kuin näkisi jonkun ihmisen. Onko siis tehdään esimerkiksi juuri näitä testejä, joissa esimerkiksi vaikka kaatuu pyörällä, mitä moni kävelee vaan ohi katsoo vain että oho siinä joku kaatui pyörällä, ehkä pitäisi jäädä auttamaan, mutta ei varmaan ole minun asia.

Sanna:

Kyllä ihan ehdottomasti. "Varmaan joku muu pysähtyy" tai ajatellaan näin.

Salla:

Joku muu mystinen joku muu kyllä. Kuka se on? Kukaan ei ole vielä minulle kertonut, että kuka tämä "joku" on, että jos tai jotain muuta ei sitten ole.

Aada:

Ja sitä toista on oikeasti sattunut siellä nyt niinku esimerkkinä semmoinen, että joku on kaatunut pyörällä niin ei voi ikinä tietää että onko siellä sitä jotain muuta, että ihan lyhyt esimerkki tossa just tosta tuli mieleen että joskus ala-asteella mä olin meidän takapihalla ja näin siitä että joku siellä oli vähän niinku vielä jäätä silleen talven jäljiltä niin tämmöinen vanha mummo kaatu. Ja ei noussut hetkeen sieltä niin mä oon silleen et no tuleeko joku muu? Mä oon silleen OK ketään muuta ei tule niinku et mä näin sen tilanteen totta kai mun pitää mennä sinne auttamaan.

Ja mä menin niinku auttamaan ja minkä just kyselin ihan kaikkea siinä että onko kaikki OK ja et tarvitset paperia? No hänellä oli onneksi paperia ja sitten siinä ja alkoi vähän verta niinku vuotamaan just tosta kulmaluun kohdalta ja tälleen mutta.

Se oli niin niinkö se hymy minkä mä näin sen niinku kasvoilla sen jälkeen, että mä olin mennyt auttamaan. Oli niinku sen arvoista että mä en jäänyt odottamaan sitä jotakin muuta, koska ei siinä ollut ketään muuta ja vaikka siellä olisikin jotain jotain muita ihmisiä niin totta kai niinku sä oot nähnyt sen tilanteen sä sun pitää mennä siihen.

Salla:

Sannalla nousee kyyneleet silmiin. Minäkin olen täällä ihan "kyllä, näin on."

Aada:

Mutta niinkö, että se voi se voi olla jonkun toisen.

Päivän pelastus jopa niinkin pieni asia voi olla se mikä tuo sitä valoa sinne. Että tuota. Ei se vaadi paljon.

Sanna:

Ja minun tekisi mieli jotenkin tästä aiheesta nyt oikein julistaa sellainen kampanja. Minä julistan nyt kampanjan, ole sinä se joku muu.

Salla:

Kyllä vau toi oli.

Aada:

Eikö vaan, että ei tule ketään muita vaan ole sinä nyt se joku muu.

Salla:

Toi oli ihan sairaan hyvin.

Aada: Se on ihan totta. Se on ihan niinku koska siellä ei sitä jotakin muuta. Ei välttämättä ole. Sun pitää olla se kyllä että pätee niinku kouluun arkeen ihan ihan kaikkiin tilanteisiin. Sä et voi ikinä tietää onko siellä ketään muuta joka voi sen niinku siihen tilanteeseen puhuttua. Niin ole sinä se joku muu kyllä ihan ehdottomasti.

Salla:

Ihana oi siis tää oli. Tää oli.

Siis ihan loistava.Niin hieno loppukaneetti, että mä en kestä. Ihan super isot kiitokset Aada ja Sanna että pääsitte vierailemaan. Ihanasti jotenkin tosi tärkeitä asioita pöydälle.

Sanna:

Tää on ihan super tärkeitä. Kiitti että saatiin tulla tästä puhumaan.

Aada:

Kiitos kiitos tästä mahdollisuudesta. Ei mä tykkään tosi paljon puhua niinku tällaisista asioista ja vaikka jännittääkin ihan hirveästi, niin kyllä se sitten pikkuhiljaa rupeaa se juttu siinä.

Sanna:

Kiitos näin kiitos.

(Musiikki)